OGLINZILE OCEANULUI

GREGORY BENFORD

Profesor de fizică la University of California Irvine, s-a născut în 1941 şi a debutat în SF în 1965. Cel mai cunoscut roman al său rămâne *Peisaj cu timp* (apărut şi în româneşte). Este considerat unul dintre maeştrii genului hard, deşi multe din scrierile sale conţin un lirism ce aduce cu prozele mai vechi ale lui Poul Anderson.

1

Warren privi *Manamix*-ul scufundându-se. Oceanul inundase nava şi în curând avea să-i înece motoarele, reducând-o la tăcere. Luminile continuau să-i strălucească prin ceaţă şi ploaie.

Se lăsase în tribord, afundată mai mult la prova, şi talazurile o izbeau puternic, bufnind surd. Fibrele azvârlite de Monştri împăienjeniseră punţile, încolăcindu-se în jurul afeturilor şi servanţilor de la mitraliere.

Tentaculele lungi, galben-verzui, continuau să se legene peste bordaje şi punţi, căutând şi lipindu-se, revărsate din sacii umflaţi de sub burţile Monştrilor. Corpurile lor verzi se strângeau în apa întunecată de la prova.

Degetul lung al unui trăznet tropical pocni pe cer. Ilumină spaţiul dintre norii negri de furtună şi suprafaţa ridată, ciupită de oloaie a oceanului. Alienii cei uriaşi luciră sub fulger.

Warren călcă apa şi pluti, căutând să nu scoată nici un zgomot. Alături plutea un tentacul şi un val îl împinse până lângă el, dar nu ustura. Monstrul de la care provenea murise probabil şi se scufunda, însă în talazurile ce se spărgeau de navă existau mai mulţi şi Warren putea auzi zbieretele celorlalţi oameni care căzuseră peste bord odată cu el.

Gruiele babord de pe puntea superioară spânzurau, parâme moi, iar bărcile de salvare atârnau inutile la capătul lor. Warren încercase să coboare una, dar vinciul şi cablul se blocaseră şi, în cele din urmă, sărise în apă ca şi ceilalţi.

Luminile de poziţie ale navei clipiră, apoi îşi reveniră. Acum, tentaculele alcătuiseră o plasă peste punţi. După ce prindeau un om, seva

galbenă şi lipicioasă nu mai curgea şi nici nu mai era usturătoare. Pe când îi privea, legănându-se odată cu valurile, un alien de la mijlocul navei se rostogoli, îşi trase fibra şi târî un trup peste copastie. Omul era mort şi, atunci când corpul plescăi în apă, în jurul său se iscă o agitaţie clocotitoare.

Dinspre hubloul sălii maşinilor se ridicau şuviţe de aburi. Lui Warren i se părea că putea auzi ţiuitul dieselurilor. Elicea babord era complet ieşită din apă şi se învârtea ca o floare de metal. În plăcile bordului se zăreau găurile neregulate străpunse de grupuri de Monştri. Vaporul se umplea tot mai repede cu apă.

Warren ştia că reactoarele pe care filipinezii le promiseseră căpitanului n-aveau să ajungă niciodată la ei. Era o furtună sălbatică, iar azvârlitul containerelor cu otravă capabilă să-i omoare pe Monştri necesita un zbor la rasul apei, extrem de periculos. Filipinezii nu aveau să rişte.

Nava dispăru brusc. Valurile îi acoperiră prova şi coşul fu înghiţit de ocean. Apa neagră gâlgâi în pălăriile înalte ale ventilatoarelor, iar luminile de poziţie începură să se stingă. Puntea de comandă pieri şi ea; aburul porni să ţâşnească prin chepenguri precum răsuflarea unei fiinţe uriaşe.

Bărbatul se încordă, gândindu-se la motoarele pe care le îngrijise, apoi bubuitul surd răsună înfundat, atunci când apa intră în cazane şi acestea explodară. După aceea, vaporul se scufundă repede. Trăznetul pârâi din nou şi se reflectă într-o mie de cioburi de oglindă ale oceanului. Apele îl primiră şi se mai zări doar coloana groasă de abur deasupra detunăturilor ce răzbăteau din interior..

În liniştea care urmă, vântul îi aduse în urechi chemări, apoi zbierete. De pe puntea superioară săriseră atâţia oameni, încât Monştrii îl scăpaseră. Acum îşi încolăciseră tentaculele la loc şi aveau să-l găsească repede. Începu să facă pluta pe spate, dând uşor din picioare şi străduindu-se să nu plescăie.

Ceva îi atinse gamba. Rămase nemişcat.

Îl atinse încă o dată.

Căută să-şi împingă teama cât mai departe. Creatura era acolo, în întuneric, zărind numai cu benzile fosforescente aflate în lungul fălcilor. Dacă distingea cea mai mică mişcare...

Un val îl întoarse pe burtă. Pluti cu faţa în jos şi nu schiţă nici cel mai mic gest. Un alt val îl legănă, apoi încă unul, dezvelindu-i pentru o clipă faţa şi, trase aer adânc în piept. Încetişor, lăsă curentul să-l răsucească spre stânga, până ce i se eliberă o mică porţiune a gurii şi putu să respire cu răsuflări scurte.

O atingere rece pe picior. Un şold. Aşteptă. Atunci când plămânii înce-

pură să-i ardă, expiră lent, pentru ca să aibă plămânii goliţi când urma să iasă la suprafaţă. O piele lunecoasă se frecă de el. Gâtlejul i se uscase. Capul i se scufundă iarăşi sub apă şi se simţi în beznă, lipsit de greutate, văzu o strălucire slabă, un petec argintiu ca o constelaţie de stele... şi înţelese că privea maxilarul fosforescent al Monstrului.

Pârjolul din gât şi piept sporea continuu şi se strădui să nu tuşească, înecându-se. Rânjetul de lumină vagă se apropia. Ceva rece îi atinse pieptul, îl pipăi, împinse...

Un val se sparse zgomotos deasupra lui, îl răsuci peste cap, şi se trezi deasupra, cu faţa în sus, gâfâind şi cu urechile ţiuind. Valul era înalt şi răsuflă rapid de două ori înainte ca apa să se închidă din nou deasupra lui.

Deschise ochii în apa întunecoasă. Nimic. Nici o lumină, nicăieri. Nu putea risca să dea din picioare pentru a ajunge la aer. Aşteptă să-l împingă presiunea şi când răzbătu iarăşi la suprafaţă, zări ceva pe creasta valului de alături. O barcă de salvare.

Smuci din picioare, lent şi precaut, într-acolo. Nu-l mai atinse nimic. Dacă Monstrul se hrănise deja, poate că era, pur şi simplu, curios. Poate că nu făcea doar un tur de recunoaştere, urmând să se întoarcă.

Un val, o zvâcnitură din picioare, un val... Se întinse şi prinse parâma ce atârna la pupa. Trase de ea şi se caţără la bord, apoi fixă ramele din copastie. Vâsli prudent spre strigătele tot mai slabe. Curentul îl răsuci spre tribord. Nu mai folosi ramele, fiindcă zăngăneau şi sunetele puteau fi auzite. Deriva îl împingea către ţipete, dar acestea dispăruseră. După ploaie, se lăsă ceaţa.

Pe fundul bărcii era un sfert de metru de apă, iar bordajul fusese despicat acolo unde încercase să pătrundă un Monstru. Sub una din copastii rămăsese fixată o lădiţă cu provizii.

După o vreme, zări o pata galbenă. Era femeia, Rosa, agăţându-se de o vestă de salvare pe care o îmbrăcase greşit. Până atunci stătuse culcat pe fundul bărcii, ascuns de Monştri, acum însă, fără să se gândească, o trase peste bord.

Era o reporteră pe care o mai văzuse pe *Manamix*. Însoţea nava din partea televiziunii braziliene şi voia să filmeze totul între Taiwan şi Manila. Declarase că dorea să vadă un Monstru ucis şi echipa ei de filmare stătea toată ziua pe punte, plictisind echipajul.

Femeia se ghemui la pupa şi, după o vreme, începu să vorbească. El îi acoperi gura cu palma. Ochii ei se deplasară dintr-o parte în cealaltă, cercetând apa. Warren vâsli cât mai lent. Purta blugi şi o cămaşă cu mâneci lungi, care, deşi ude, îl protejau de răcoarea nopţii. Pâcla era groasă. Auziră

nişte plescăituri îndepărtate, apoi un foc de armă. Ceaţa înăbuşea sunetele.

Când se lumină, ciugulirā din provizii. Warren pipăi bordajul ca să vadă ritmul de infiltrare al apei şi constată că situaţia se înrăutăţea.

Răsăriră zorile calde. În preajmă pluteau resturi ale naufragiului. Inclusiv copaci dezrădăcinaţi, purtaţi probabil de furtună. Ploaia începuse exact când primele grupuri atacaseră vaporul. De aceea, fuseseră mai greu de nimerit cu mitralierele de pe punte şi Warren avea senzaţia că Monştrii cunoşteau lucrul acesta.

În preajmă se zăreau scânduri rupte din alte bărci, o ladă goală, coşuri împletite, veste de salvare şi sticle. Nimeni nu constatase vreodată că pe Monştri i-ar interesa resturile din apă, doar prada. Creaturile nu aveau unelte. Mai mult ca sigur că nu ele construiseră navele ce intraseră în atmosfera Pământului, căutând oceanele. Navele respective ar fi meritat să fie studiate, însă se afundaseră înainte ca cineva să poată ajunge la ele.

Resturile naufragiului nu aveau să-i atragă pe Monştri, dar s-ar fi putut ca aceştia să urmeze curentul, căutând supravieţuitori. Warren ştia că în preajmă nu se aflau Monştri, deoarece întotdeauna ieşeau la suprafaţă în Roi, ce putea fi zărit de la depărtare. Desigur, existau şi Monştri singuratici, despre care oamenii credeau că erau un fel de iscoade. În realitate, nimeni nu ştia ce făceau, însă erau la fel de primejdioşi ca şi ceilalţi.

Nu putea cârmi suficient de bine ca să culeagă câte ceva din resturile plutitoare. Barca lua tot mai repede apă şi-şi dădea seama că nu mai aveau prea mult timp la dispoziţie. Le trebuia lemn care să plutească şi era nevoit să înoate după el. O făcu de cinci ori şi, de fiecare dată, trebui să-şi învingă frica şi să înoate cât mai lin şi fără zgomot, până ce teama îl copleşi şi rămase în barcă.

Cu ajutorul cuţitului din lădiţa de provizii, jupui coaja de pe doi copaci şi făcu din ea legături. Barca se umplea repede cu apă. Împreună cu Rosa, tăie, legă şi construi. După ce obţinură un schelet de buşteni, desfăcură barca şi folosiră scândurile pentru a acoperi scheletul. Barca se scufundă înainte de-a putea recupera cea mai mare parte, dar apucaseră să treacă lădiţa pe plută.

Cuiele le extrase din fragmentele ce continuau să plutească în jur. Începuseră deja să i se împăienjenească ochii sub soarele puternic şi se mişca stângaci. Degajară o porţiune de pe plută ca să se poată întinde şi Rosa adormi, în vreme ce el fixa ultima scândură în cuie. I se părea că fiecare lucru pe care-l făcea se găsea la celălalt capăt al unui tunel, prin care privea, în timp ce mâinile executau, amorţite şi neîndemânatice, de parcă ar fi purtat mănuşi. Asigură lădiţa şi alte obiecte şi se legă cu mâna

dreaptă de un buştean, ca să nu cadă peste bord. Adormi cu faţa în jos.

2

În ziua următoare, adunând alte lemne şi fixându-le pe plută, începu să se simtă cuprins de o furie mocnită şi lipsită de sens. Ar fi putut rămâne pe uscat, trăind din ajutorul de şomaj. Atunci când se angajase ca inginer, luase la cunoştinţă care erau riscurile.

Trecuseră şase ani de la prima apariţie a alienilor. În fiecare an tot mai multe vapoare se scufundaseră, atacate la apă adâncă şi imposibil de apărat din văzduh. Navele mici, pescăreşti, şi celelalte dispăruseră primele. Asta nu schimbase situaţia prea mult. După aceea, Monştrii se înmulţiseră şi atacaseră vasele de tonaj mare. Comerţul marin devenise imposibil.

Oceanografii şi biologii afirmau ca începuseră să înţeleagă formele de împerechere şi atac ale Monştrilor. Lucrurile mergeau însă încet. Studiul lor în oceane era periculos. În captivitate, se izbeau de pereţii containerelor în care erau ţinuţi până când osul proeminent al frunţii li se spărgea şi aşchiile le perforau creierul.

După un timp. Roiurile au atacat şi navele foarte mari. Descoperiseră o modalitate de a se grupa şi scufunda chiar şi tancurile petroliere.

Oceanografii începuseră să moară şi ei, în navele de cercetări prevăzute cu blindaje suplimentare. Monştrii erau deja capabili să scufunde orice şi nimeni nu putea explica cum învăţaseră să-şi schimbe tacticile, Creaturile nu aveau nişte creiere prea mari.

Existau relatări despre tipuri ciudate de Monştri, despre rătăciţi din Roiuri sau despre grupuri ce puteau scufunda o navă în câteva minute. Apărură apoi fotografiile unei specii complet noi. Ţiparii, care ţâşneau, plonjau adânc şi erau mai mici decât Monştrii. Câteva specimene fuseseră ucise de sonde-robot la adâncimi de peste trei sute cincizeci de metri, acolo unde Monştrii nu fuseseră văzuţi niciodată.

Roboţii şi vânătorii automaţi constituiau singura cale prin care oamenii reuşeau să-i studieze pe Monştri. Cargourile gigant nu puteau naviga în siguranţă. Petrolul nu mai pleca din Antarctica, China sau din cele două Americi. Grânele rămâneau în ţările agricole. Complicata economie mondială se prăbuşi.

Warren rămăsese fără slujbă, pierdut în haosul din Tokio. Nevasta îl părăsise cu câţiva ani înainte, aşa încât nu avea o ţintă specială. Când

Manamix anunţase că era dotat cu blindaje speciale şi armament mijlociu, semnase imediat. Leafa era bună şi, oricum, alte vapoare nu mai navigau. Ar fi putut lucra pe caicurile ce traversau strâmtorile Taiwanului sau spre Coreea, însă echipajele respective nu aveau nevoie de ingineri. Dacă motoarele lor mergeau, ajungeau la fund înainte de-a sosi la destinaţie, deoarece duduiturile puternice îi atrăgeau întotdeauna pe Monştri.

Warren era motorist şi voia să lucreze într-un domeniu pe care îl cunoştea. Muncise din greu ca să ajungă expert. Blindajele groase îi inspiraseră încredere. Fuseseră însă perforate în mai puţin de o jumătate de oră.

La început, Rosa se ţinu tare. Nu mai zăriseră nici un alt supravieţuitor de pe *Manamix.* Pescuiră alte resturi şi buşteni pe care le legară laolaltă. Tot în apă, atârnate de lemne, găsiră un colac de sârmă şi o balustradă. Warren fixă balustrada în cuie şi improviză un acoperiş care să-i protejeze împotriva soarelui.

Iniţial, plutiseră către nord-vest. După aceea, curentul se schimbă şi-i purtă înspre est. Warren se întreba dacă cineva îşi putea permite luxul căutării naufragiaţilor.

Într-o noapte o posedă pe Rosa cu o forţă şi o siguranţă pe care nu le mai încercase de ani de zile, de când fusese însurat. Rămase surprins.

Terminară conservele. Utilizând drept momeală bucăţi din ele, izbuti să prindă peşti, însă erau mici. Rosa reuşise să împletească nuiele într-o coardă tare şi elastică. Warren făcu un arc şi săgeţi, ţintind peştii atunci când se apropiau.

Rezerva de apă dulce era pe sfârşite. Rosa ţinea proviziile sub umbrar şi, după şapte zile. Warren descoperi că mai rămăsese foarte puţină apă. Femeia băuse mai mult decât avea raţia.

— Trebuia, şoptise ea, retrăgându-se ghemuită din faţa lui. Nu mai puteam, nu... nu mai puteam. Şi soarele e prea fierbinte... n-am...

Warren ar fi vrut să se stăpânească, dar nu putuse şi o pălmuise de câteva ori. Nu avusese nici o satisfacţie.

În după-amiaza respectivă, Rosa rămase într-un colţ al plutei, iar Warren se întinse sub umbrar şi se gândi. Descoperea că limitele clare şi reci ale problemei îi ofereau odihnă. Se lipi de o scândură şi se legănă odată cu valurile, totuşi înăuntru, acolo unde trăia tot mai mult în ultimii ani, lumea nu era numai clipocit de valuri şi rosături provocate de sare şi soare. Acolo înăuntru se aflau cărţile, diagramele şi lucrurile pe care le cunoscuse. Se străduia să le pună laolaltă.

Chimie... Tăie o fantă micuţă în izolaţia de cauciuc a unei cutii pentru apă şi o cufundă în ocean, la capătul unei strune lungi de pescuit.

Apa din adânc era mai rece. Scoase conserva şi o puse în alta mai mare. Se aburi ca o frapieră. Picăturile de apă porniră să curgă pe exteriorul ei, rămânând în cutia mare. Apa astfel obţinută era dulce, însă puţină.

După nouă zile de la naufragiu, apa se termină. Rosa începu să plângă. Warren încercă să îmbunătăţească condensarea, dar nu aveau multe cutii de conserve. Strângeau doar o gură pe zi.

Spre sfârşitul zilei respective, Rosa îl lovi pe neaşteptate şi începu să-l înjure. El era marinar: trebuia să facă rost de apă şi să navigheze spre uscat, iar când urmau să fie salvaţi ea avea să le spună tuturor ce marinar prost era şi cum fusese cât pe aici să moară pentru că el nu ştia cum să găsească uscatul.

O lăsă să ţipe, ţinându-se la distanţă. Dacă îl zgâria cu unghiile ei lungi, rana se putea infecta şi nu voia să rişte nimic. Nu mai prinseseră nici un peşte de mult timp şi slăbiseră. Efortul ridicării cutiilor din adânc îl făcea să-i tremure braţele.

În ziua următoare, oceanul deveni agitat. Pluta gemea, ridicându-se leneşă şi prăbuşindu-se cu putere. Valurile îi scăldau în permanenţă, încât era imposibil să doarmă sau măcar să se odihnească. Spre asfinţit, Warren descoperi în spuma ce năvălea peste plută căluţi de mare, de mărimea unghiei. Îi privi şi se strădui să-şi amintească ce învăţase la biologie.

Dacă începeau să bea orice lichid cu o concentraţie mare de sare, sfârşitul avea să fie rapid. Trebuiau totuşi să bea ceva. Puse câţiva căluţi pe limbă şi aşteptă până se topiră. Erau săraţi şi aveau iz de peşte, totuşi parcă mai puţin săraţi decât apa oceanului. Lichidul răcoros părea bun şi îi alină gâtlejul. Îi spuse Rosei şi, până la căderea întunericului, strânseră cât mai mulţi căluţi de mare.

În cea de-a unsprezecea zi, căluţii se terminară, iar soarele îi izbea ne-milos. Rosa croise pălării din resturile naufragiului. Puteau astfel traversa momentele mai grele ale zilei, însă în majoritatea timpului, Warren trebuia să stea cu ochii închişi, sub umbrar, parcurgând cu atenţie coridoarele clare ale minţii sale.

Tentaţia de-a bea apă de mare îl rodea, invadând până şi ungherele imaculate ale creierului în care se retrăsese. Ca să nu fie corupt, îşi repeta mereu ce avea să i se întâmple.

Dacă bea apă de mare, urma să absoarbă o cantitate de săruri dizolvate. Corpul său nu necesita atâta sare, deci trebuia să scape de cea mai mare parte. Rinichii aveau să absoarbă sarea din sânge şi s-o elimine. Lucrul

acesta necesita însă apă dulce, cel puţin o jumătate de litru pe zi.

Valurile se rostogoleau în faţa lui; simţea legănatul punţii şi-l transforma în ritmul unei litanii.

Bei zilnic o jumătate de litru de apă din ocean. Corpul o transformă în aproximativ douăzeci de centimetri cubi de apă pură.

Dar rinichilor le trebuie mai mult ca să elimine sarea. De aceea reacţionează ca atare. Iau apă din alte ţesuturi ale trupului.

Corpul se usucă. Limba se înnegreşte. Greaţă. Febră. Moarte.

Stătea ore întregi recitând-o, lustruind-o până la câteva cuvinte cheie, făcând-o perfectă. Îi spuse şi Rosei; femeia nu înţelesese, dar nu conta.

În după-amiaza nesfârşită, strânse pleoapele înaintea soarelui şi lumea deveni un univers sonor. Zăngănitul cutiilor metalice se suprapunea peste murmurul oceanului şi plescăitul sec al valurilor de plută. Apoi se auzi o bufnitură înfundată. Privi spre tribord. Ceva mişca în apă. Rosa se sculă. Îi făcu semn să rămână tăcută. Scândurile şi buştenii scârţâiră şi se frecară între ele, iar bufnitura se repetă.

Mai auzise până atunci delfini lovind pluta pe dedesubt, totuşi acesta nu era jocul lor obişnuit. Warren se târî de sub umbrar în razele soarelui şi o formă mare şi verde apăru la suprafaţă şi se răsuci cu pântecele în sus, fixându-i cu un ochi bulbucat. Gura părea o despicătură pe chipul obtuz. Dinţii erau mărunţi şi ascuţiţi.

Rosa urlă îngrozită şi se păru că Monstrul o auzise. Ocoli pluta, urmându-i şchiopătatul stângaci. Ea ţipă din nou şi fugi în bordul celălalt, însă creatura bătu din coadă şi veni după ea.

Atenţia lui Warren se focaliză asupra problemei care-l conţinea pe Monstru, ocolurile lui şi geometria închisă a plutei. Dacă îl lăsau să atace când voia el, avea să se izbească de plută şi să-i dezechilibreze, existând destule şanse ca ei să se rostogolească în apă sau pluta să se rupă.

Forma verde se întoarse şi plonjă adânc sub plută.

— Rosa! Îşi smulse cămaşa de pe el. Ia-o! Agit-o în apă, aici.

Cufundă cămaşa, ghemuindu-se pe marginea plutei.

— Uite aşa.

Femeia se trase îndărăt.

— Eu... da... eu, nu...

— Lua-te-ar dracu'! Îl omor înainte de-a ajunge la tine.

Rosa rămase cu gura căscată şi Monstrul ieşi la suprafaţă de cealaltă parte a plutei. Se legăna greoi, parcă neînţelegând cum să atace un obiect mult mai mic decât o navă şi cum să o facă de unul singur.

Ezitând, Rosa luă cămaşa. Warren o încurajă şi ea se aplecă şi-i

cufundă un capăt în val.

— Bravo.

Bărbatul scoase săgeata primitivă pe care o făcuse dintr-o vergea groasă de un centimetru, smulsă din barca de salvare. O ascuţise şi-i fixase un cui în vârf. Înstrună săgeata în coarda de cauciuc a arcului şi o încercă. Săgeata avea prins de ea un fir şi nu zbura prea drept. Nu era grozavă pentru pescuit.

Miji ochii în faţa soarelui şi privi valurile puţin adânci. Oceanul se încreţise acolo unde dispăruse alienul. Warren simţi că îi inspectase şi acum luneca în umbrele albăstrui de sub plută, ocolindu-i pentru ultima dată. Nu avea să vadă cămaşa până nu se întorcea şi asta urma să-l aducă la suprafaţă, lângă colţul unde stătea acum Warren, între traiectoria lui şi Rosa. Încordă încet arcul, privind, încordând, privind...

Rosa zări prima umbra vagă. Smulse zdreanţa din apă. Warren văzu ceva ţâşnind în sus, venind parcă de pe fundul oceanului, focalizând petele de lumină ale valurilor.

Femeia ţipă şi se trase înapoi. Botul sparse apa şi gura ca o rană rânji la ei. Warren slobozi săgeata, *zzzum,* şi o urmă, deplasându-se în patru labe. Săgeata se înfipsese sub branhii şi aripile mari de piele verde se umflară şi se deschiseră spasmodic, în vreme ce Monstrul se rostogoli într-o parte.

Warren întinse mâna după struna săgeţii, însă o scăpă.

— Prinde-o! urlă el.

Săgeata îl năucise pe Monstru, dar numai atât. Cuiul intrat adânc în carne zăpăcise creatura, totuşi Warren voia mai mult, nu doar s-o ucidă, şi-şi cufundă mâinile în apă, căutând să prindă botul. Apucă o aripă ventrală, albastră şi lunecoasă. Gura clănţăni. Se zvârcoli şi Warren folosi mişcarea ca să tragă spre plută. Se clătină şi el, lemnul îi intrase în carnea şoldului, şi se sprijini cât mai tare în punte. Rosa prinse o aripă şi smuci. Utiliză tangajul şi propria-i greutate ca să întoarcă creatura peste bord, dar aceasta se încordă, răsucindu-se ca să aibă un sprijin cât mai mare şi să se împingă înapoi în ocean. Warren scoase cuţitul şi, când Monstrul lunecă de lângă el, înfipse lama, tăind prin ţesutul moale din lateral şi spintecând până la coloană. Continuă să taie prin trup, simţind alienul zbătându-se în agonie. Apoi creatura se crispă şi parcă deveni mai mică.

Cei doi priviră trupul verde şi solzos, lung de trei metri. Greutatea lui făcea ca pluta să se afunde şi să se învârtă în curent.

Ceva lipicios începuse să curgă din tăietura lungă. Warren înhăţă o cutie şi o puse dedesubt. Era un fluid subţire şi gălbui. Nu auzi scâncetele şi paşii şchiopătaţi ai Rosei, care se apropia de el, şi duse cutia la buze.

Simţi pentru o clipă gustul uşor acid şi răcoros. Deschise gura larg. Femeia îl lovi peste mână şi cutia zăngăni pe punte.

Warren o izbi cu pumnul şi ea căzu în genunchi.

— De ce? răcni el. Ce-ţi pasă...

— Nu, bolborosi ea. E rău. Nu sunt... nu sunt normali... de... de mâncat.

— Vrei să bei? Vrei să trăieşti?

Rosa scutură din cap, clipind.

— Nu... ăăă, da, dar... nu aşa. Poate...

Warren o privi cu răceală şi ea se îndepărtă. Din leş continuau să se scurgă picături. Îl propti de un buştean şi rezemă cutii sub el. Bău prima cutie plină, apoi pe a doua.

În moarte, aripioarele dorsale şi ventrale se muiaseră inerte. În apă le văzuse întinse şi largi. Cutia craniană proeminentă şi ochii bulbucaţi păreau nelalocul lor, chiar şi pe faţa stranie, cu aspect turtit. Restul trupului era fusiform, ca de peşte. Auzise pe cineva spunând că evoluţia obliga la aceleaşi forme aerodinamice pe orice fiinţă rapidă care trăia în ocean, chiar şi submarinele.

Monstrul avea zone solzoase în jurul aripioarelor anterioare şi a celor ventrale. Pielea părea că se întărea şi îngroşa. Warren nu-şi amintea să fi văzut aşa ceva în fotografiile Monştrilor morţi, dar până cu un an în urmă, presa şi televiziunea nu pomeniseră nimic de iscoadele Roiurilor. Aveau loc schimbări permanente.

Rosa se ghemui sub umbrar. Când îl văzu bând, mormăi un cuvânt pe care nu-l înţelese.

A treia cutie o aşeză pe punte, la jumătatea distanţei dintre ei. Sfârtecă mai departe cadavrul şi găsi locurile moi şi cărnoase, vulnerabile înaintea unei săgeţi. Cercetă sistemul de vene şi artere, precum şi funiile muşchilor. În craniu existau cavităţi mari ce puteau fi puse în legătură cu auzul. În punga pântecelui, tentaculul fibros era zbârcit şi dantelat cu un fel de musculatură albastră. În jurul aripioarelor, acolo unde pielea devenise solzoasă, existau oscioare şi cartilagii care păreau complet inutile.

În timp ce diseca, Rosa se apropiase. Arşiţa o deshidrata. Îşi linse buzele până le făcu numai rană şi, în cele din urmă, bău.

3

Warren ţinea socoteala zilelor, făcând în fiecare dimineaţă o crestătură pe un buştean. Gestul ritual deveni crucial, făcea parte din supravieţuire. Spuma sărata, usturătoare, şi soarele nemilos estompau contururile. Numărătoarea simplă îi oferea o ordine, o frumuseţe a cifrelor ce existau dincolo de izbiturile permanente ale monotoniei verzi a oceanului.

Între ei doi, omorâtul Monştrilor se transformă tot într-un ritual. Iscoadele apăreau acum la intervale neregulate, totuşi nu treceau niciodată mai mult de trei zile de aşteptare fără să audă bufniturile interogative în plută. După aceea, Rosa se ridica şi agita cămaşa în apă. Creatura trecea o dată ca să vadă despre ce era vorba, apoi se întorcea să atace, apropiindu-se de colţul de unde Warren o săgeta într-un loc vulnerabil.

Rosa revenea sub umbrar, bolborosind de una singură, aşteptând ca bărbatul să spintece, să deschidă pungile de fluid ale aripioarelor şi lichidul amărui dinapoia ochilor.

Cu fiecare Monstru ucis, Warren învăţa mai multe. Tăiară fâşii din haine şi introduseră în ele părţile mai zemoase ale cadavrelor, mestecându-le apoi, înghiţind fiecare picătură. Uneori le făcea rău. După aceea, Warren stoarse bucăţile de carne şi le lăsară să se usuce la soare. Nu erau foarte rele. Mâncau multă carne, însă cel mai mult duceau lipsa de lichid.

Rosa devenea tot mai distantă. Stătea visătoare, legănându-se, în mijlocul plutei, fredonând şi retrăgându-se în sine. Warren muncea şi se gândea.

În cea de-a douăzeci şi una zi de derivă, Rosa îl trezi. Warren se deşteptă fără chef din toropeala vagă. Femeia răcnea.

Prin zorii lăptoşi ţâşnea ceva subţire şi albastru. Sărea prin aer şi plonja într-o jerbă de spumă, apoi aproape în aceeaşi clipă zbura din peretele abrupt al unui val, răsucindu-se sub soare.

— Un Ţipar, murmură el.

Era primul pe care îl văzuse.

Rosa zbieră din nou.

Warren scrută văile şi dealurile de apă în mişcare, clipind şi urmându-i degetul cu privirea. La zece metri depărtare, plutea un cilindru cenuşiu de mărimea palmei sale.

Apucă băţul pe care-l folosea ca răboj. Avea mâinile umflate de umezeala permanentă şi coaja ramurii îl zgârie. Sub apă nu se vedea nici o umbră verzuie. Se legănă odată cu valul, aşteptând la marginea plutei un curent care să apropie obiectul cenuşiu.

Se scurse mult timp. Cilindrul se balansa greoi, fără să se apropie. Warren se sprijini de margine şi se întinse după el. Mai îi lipsea cel puţin un metru.

Se lăsă pe spate, relaxându-se şi încercă să-şi odihnească muşchii. Braţele îi tremurau. Putea înota până acolo, să se întoarcă şi să ajungă pe plută în...

Nu. Dacă se lăsa, avea să fie prins în aceleaşi neguri nesfârşite în care se rătăcise Rosa. Trebuia să se ţină tare. Şi să nu rişte.

Se retrase un pas. Totul era să aştepte şi să vadă dacă...

Înaintea lui explodă un gheizer de spumă albă. Forma cea zveltă ţâşni în aer şi Warren se trânti pe punte. Se ridică precaut, cu cuţitul pregătit.

Ţiparul se îndepărtă însă de plută. Traversă un val şi dispăru pentru un moment, apoi reveni şi prinse cilindrul în gura despicată. Se răsuci prin aer şi scutură capul. Cilindrul zăngăni pe plută. Ţiparul sări iarăşi, alb-albastru, pierind în chipurile veşnic schimbătoare ale împrejurimii verzi.

Rosa se ghemuise sub umbrar. Warren ridică încet cilindrul. Era neted şi regulat, dar ceva îi spunea că nu fusese făcut cu unelte. Cenuşiul spumos şi moale prezenta mici neregularităţi, aidoma pieliţei unui fruct. La un capăt avea un fel de adâncitură, ca în jurul codiţei unui măr.

Îl frecă, trase de el, îi răsuci capetele... Se desfăcu cu un pocnet moale. Înăuntru se afla o foaie groasă din acelaşi material cenuşiu, moale şi totuşi rezistent. O desfăcu.

SECHTON XMENAPU DE AN LANDSORFKOPPEN SV PRIN V POATE SAGON MXIL NAV Ă ANSAGEN MANLATS WIR UNS? FTH ASDLENGS MÂNTIAN PĂMÂNTAN PROFUILEN CO NISHI NAGARE KALLEN KOPFT PĂMÂNTAN UMI.

SECHTON XMENAPU DE AN LANDSORFKOPPEN SV PRIN V POATE SAGON MXIL NAV Ă ANSAGEN MANLATS WIR UNS? FTH ASDLENGS MÂNTIAN PĂMÂNTAN PROFUILEN CO NISHI NAGARE KALLEN KOPFT PĂMÂNTAN UMI.

Studie combinaţiile şi încercă să le potrivească laolaltă ca să găsească o logică. Bănui că nu era vorba de un cifru. Unele cuvinte erau în germană, altele în engleză şi japoneză, însă majoritatea păreau fie lipsite de înţeles, fie într-o limbă pe care nu o cunoştea. NAV A putea fi „navă”. ANSAGEN – a spune? Reţinuse puţină germană în marina comercială, dar o uitase.

Literele erau distincte, cu caractere asemănătoare celor din ziare şi fuseseră parcă pirogravate.

Nu reuşi să descifreze mai mult. Rosa nu dori să se uite pe foaie. Când i-o arătă, clătină din cap, nu, nu înţelegea alte cuvinte.

Mai târziu în cursul zilei, apăru un Monstru. Femeia nu se retrase destul de repede şi forma cea mare ţâşni din apă. Muşcă puternic din cămaşă înainte ca săgeata lui Warren să-l lovească şi şocul smuci capul obtuz către spate. Rosa nu era pregătită şi se împletici câţiva paşi înainte, apoi căzu în apă. Creatura încercase să se îndepărteze. Warren o prinse în apă, însă alienul se întoarse către ea şi Warren abia reuşi să o ridice peste bord. Scăpase arcul. Monstrul se legănă şi arcul căzu în ocean, apoi aripioarele cozii agăţară marginea plutei, se răsuci şi se rostogoli pe punte. Warren îl izbi cu o bucată de lemn.

Continua să se zbată, dar loviturile îl ameţiseră. Bărbatul aşteptă unghiul favorabil, apoi înfipse cuţitul adânc, cât mai departe de fălcile care clănţăneau.

Rosa îl ajută să-l sfârtece. Începuse să vorbească, brusc, pe când el se uita după arc. Căuta să vadă dacă nu cumva plutea prin apropiere şi nu-şi dădu seama imediat. Zări arcul şi reuşi să-l prindă. Rosa comenta despre Monştri, calmă şi cu o voce degajată pe care n-o mai auzise până atunci.

— Chestia cea mai importantă este să nu-l lăsăm pe nici unul să scape, concluzionă ea.

— Aşa cred şi eu, încuviinţă Warren.

— Dacă află de plută, vine un Roi.

— Dacă ne pot găsi, da.

— De-aia trimit ei iscoadele. Grupul vine acolo unde-i spun cercetaşii.

— N-o să-i scăpăm.

— Niciodată? Nu... Singura soluţie e uscatul.

— N-am zărit nimic. Suntem în derivă spre vest, s-ar putea...

— Credeam că eşti marinar.

— Am fost.

— Atunci, du-ne la ţărm.

— Nu-i aşa uşor, spuse Warren şi începu să-i explice cât de greu era să controlezi o plută şi, în plus, nu ştia unde se aflau, sau pe unde se găsea uscatul.

Femeia pufni dispreţuitoare.

— Găseşte o insulă, repetă ea de câteva ori.

Warren se opuse, nu din vreun motiv prea clar; nici nu ştia cum să supravieţuiască, iar atunci când se gândea la uscat îl încerca o teamă nelămurită. Acum Rosa vorbea mereu şi gândea rapid, sigură pe sine. În cele din urmă, el renunţă şi se apucă să facă provizii din carnea Monstrului. Discuţiile îl zăpăciseră.

În ziua următoare, apăru un – Ţipar, ţâşni lângă plută şi aduse alt

cilindru. Se îndepărtă apoi, într-un vârtej argintiu. Warren citi foaia.

GEFAHRLICH GROSS HIRO ADFIN SOLID MNK 8 SHIO NISHIKURD NAGARE. ANAXLE UNS NORMEN 286 V RISIPIT BABORD LINIE ZERO NAGARE. NISHI.

Nu înţelegea absolut nimic. Rosa citi, nu prea interesată, şi ridică din umeri. Warren încercă să zgârie semne pe foi, gândindu-se să trimită şi el ceva, să pună întrebări. Foaia nu se putea zgâria sau tăia.

După încă o zi, un Monstru ieşi la suprafaţă spre vest. Rosa ţipă. Creatura îi ocoli de două ori, apoi se năpusti spre momeala femeii. Warren trase săgeata, dar greşi ţinta. Vârful se înfipse inutil într-un punct verde unde ştia că era numai ţesut adipos. Monstrul sări spre Rosa. Femeia era însă pregătită şi se retrase. Warren smuci de strună şi eliberă săgeata. Creatura tresări de durere şi se rostogoli de pe plută. După aceea se scufundă şi dispăru.

— Nu-l lăsa să scape! răcni Rosa.

— Nu iese la suprafaţă.

— Ai nimerit prost.

— I-am făcut totuşi o rană adâncă. S-ar putea să moară înainte de a ajunge la Roi.

— Crezi?

— Poate, răspunse Warren fără să creadă.

— Trebuie, trebuie să ne găseşti o insulă. Acum.

— Continui să cred că aici suntem mai în siguranţă.

— E incredibil! Nu eşti câtuşi de puţin marinar şi ţi-e frică s-o recunoşti. Ţi-e frică să spui că nu ştii cum să găseşti uscatul.

— Rahat. Am...

Rosa îl întrerupse însă, cu un şuvoi de cuvinte căruia nu-i putu face faţă. O auzea şi clătina din cap, fără să ştie de ce dorea să rămână pe plută, pe ocean. Pur şi simplu, se simţea mai bine, asta era tot, şi nu ştia cum să-i explice şi ei lucrul asta.

Când cearta luă sfârşit, reîncepu să se gândească la al doilea mesaj. Era parţial în germană, pe care el o cunoştea aproximativ, dar nu recunoştea nici un cuvânt din cele întâlnite. Deşi trăise în Tokio, nu învăţase nimic în japoneză.

În zorii zilei următoare se trezi pe neaşteptate cu senzaţia că lângă plută exista ceva. Oceanul era calm şi strălucea portocaliu sub soare. Nu zări nimic la orizontul sticlos. Era înfometat şi-şi aminti de Monstrul din ziua anterioară. Folosise carnea din primele cadavre ca momeală pentru undiţe, dar nu prindea nimic. Nu ştia dacă peştii evitau carnea Monştrilor

sau dacă nu mai existau peşti. Extratereştrii modificaseră ecologia şi lanţul de hrană din oceane, citise undeva lucrul acesta.

4

Atunci zări punctul cenuşiu, legănându-se pe valuri. Pluta se apropia de el şi, peste câteva minute, îl ridică la bord. Mesajul era:

CONSQUE KPOF AMN SOLID. DA ØLEN MACHEN MIC TÂNĂR SCHLECT UNS. DERINGER SCHIMBA DA. UNS F VSV. SAGEN ARBEIT BEA GURĂ. SHIM A CERC STEIN NUDUCE NUDUCE UMI DRASVITCH VOI.

Privi cuvintele... se tolăni pe punte şi simţi scurgându-se minutele lungi. Dacă ar fi putut...

— Warren! Wa... Warren! strigă Rosa.

Se uită în direcţia indicată.

O dungă albastră la orizont. Cobora şi se ridica printre valurile mici. Warren răsuflă adânc.

— Pământ.

Ochii Rosei se dilatară şi femeia emise un chicotit ascuţit şi spart. Râse până ce i se albiră buzele, apoi strigă:

— Da! Da! Pământ! scuturându-şi pumnii în aer.

Warren clipi şi aprecie din ochi curentul şi unghiul pe care îl făcea dunga cea cafenie cu traiectoria lor. Nu puteau ajunge acolo prin simplă derivă.

Acţionă imediat.

Luă ramura-răboj şi desfăcu suporţii umbrarului. Îngenunche în mijlocul plutei, măsură distanţele cu degetele şi palmele, şi făcu o gaură între două scânduri. Putea înfige ramura acolo. Din fâşii de coajă, făcu un manşon. Băţul era cam strâmb, însă mergea drept catarg.

Apucă foaia de placaj a umbrarului şi o prinse de catarg. Găuri placajul, folosind cuţitul. Ar fi fost bun cablul izolat care lega buştenii plutei laolaltă, dar nu putea risca să-i desfacă. Preferă să folosească ultimele lor resturi de sfoară, trecându-le prin găurile din placaj şi transformându-le în scote. Placajul stătea acum ca o velă, opunându-se vântului şi, trăgând de sfori, putea dirija cât de cât pluta. Navigaţia în traversul valurilor se făcea destul de prost, totuşi răsucind foaia de placaj reuşea să evite eforturile în zonele mai slabe.

Spre sfârşitul dimineţii vântul căzu către est. Înaintau destul de puţin şi pământul continua să rămână o dungă întunecată la orizont. Warren desprinse o bucată mare de lemn din colţul plutei şi o ciopli cu cuţitul. Un Monstru ieşi la suprafaţă în preajma lor şi Rosa începu să zbiere, ca de obicei. Warren o lovi şi privi Monstrul, fără să se oprească din treabă. Creatura îi ocoli o dată, apoi se întoarse şi se îndepărtă spre sud.

După ce termină de cioplit, făcu un lagăr din restul fâşiilor de coajă. N-avea o poziţie prea grozavă în capătul plutei, însă partea mai lată era cufundată în apă şi, rezemându-se în celălalt capăt al ei, putea menţine direcţia. O puse pe Rosa să ţină două bucăţi de lemn ca suport al pârghiei, şi în felul acela avea o cârmă improvizată. Pluta se întoarse spre sud, către uscat.

Trecu şi amiaza. Warren se luptă cu vântul şi cu cârma, încercând să aprecieze distanţa şi timpul rămas. Dacă întunericul avea să vină înainte ca ei să ajungă la ţărm, curentul urma să-i împingă mai departe şi nu aveau să mai poată învinge vântul ca să se întoarcă şi să găsească insula. Nu pusese de atâta vreme piciorul pe pământ solid, încât simţea nevoia de aşa ceva, o nevoie chiar mai puternică decât foamea. Tangajul plutei îi vlăguia zi şi noapte energia, nu putea dormi pe punte când oceanul devenea agitat şi ar fi făcut orice să simtă ceva solid sub picioare, măcar...

Solid.

Mesajul spusese „solid”. Asta însemna oare „pământ”?

„Gefahrlich gross”, ceva, ceva „pământ”.

„Gefahrlich” i se părea că însemna un lucru rău sau periculos. „Gross” era „mare”. Periculos mare pauză pauză pământ? Apoi nişte japoneză şi alte chestii şi, „risipit babord linie zero”. „Risipit”. Îndepărtat?

Warren transpiră şi se gândi. Rosa îi aduse o bucată mai veche de carne, dar nu putu s-o mănânce. Se gândea la cuvinte şi găsea în ele o cheie anume, o frumuseţe aparte.

Cârma scârţâi pe suporţii din lemn. Pământul devenise o pată castanie şi era aproape sigur că era vorba de o insulă. Vântul spori. Se apropia amurgul.

Atunci când nu avea nimic de făcut, Rosa se plimba în jurul plutei fredonând. Uitase de Monştri şi mânca din bucăţile de carne rămase. Warren nu încercă s-o oprească. Femeia termina proviziile, dar acum el trebuia să se concentreze doar asupra problemei.

Se apropiau de ţărmul nordic. Avea să vină paralel cu malul, să-l cerceteze înainte de acostare. Curentul li se împotrivea, totuşi placajul era suficient ca să-i împingă spre sud.

Sud? Ce era acolo...

„VSV”. Vest prin sud-vest?

UNS F VSV.

„Uns” însemna „noi” în germană, de asta era sigur. Noi – a fi – VSV? Pe ţărmul vest-sud-vest al uscatului? Insula? Sau vest prin sud-vest faţă de insulă? Noi... Ţiparii.

O observă pe Rosa ghemuită la provă, atentă, greutatea ei afundând scândurile în valurile verzi-albastre şi revărsând spumă clocotitoare pe punte. În felul acesta frânau, dar femeia nu-şi dădea seama. Deschise gura ca s-o strige, apoi se răzgândi. Dacă mergeau încet, avea mai mult timp la dispoziţie.

Ţiparii fuseseră tot ce avusese el aici şi încercaseră să-i spună...

„Babord linie”. „Babord” era stânga. O linie la stânga?

Din câte îşi putea da seama, se apropiau dinspre nord-est. Cârmind spre stânga, ocoleau insula şi se îndreptau spre sud-vest. Sau VSV.

Insula părea că se mărea, cu soarele apunând înapoia ei. Warren miji ochii împotriva sclipirii valurilor. Între ei şi insulă se afla ceva. Când îi ridică un val, se strădui să vadă şi distinse o linie întunecată pe fundalul nisipului alb. De linia aceea se spărgeau coame albe de valuri.

Un recif. Era mai greu de ajuns la insulă. Trebuia să se apropie încet şi să caute o trecere printre stânci. Sau să spargă pluta de stânci şi să înoate prin lagună, dacă nu aveau cum străbate cercul de coral din jur...

„Cerc stein nuduce”. Nu ştia ce însemna „stein”, ceva din care se bea, sau aşa ceva. Însă restul putea însemna „nu mergeţi în cerc”.

Warren se apăsă cu toată putere pe cârmă. Aceasta scârţâi şi cureaua de piele aproape se rupse, totuşi rămase în aceeaşi poziţie, sprijinind-o cu umărul.

Rosa mârâi şi-l privi. Pluta cârmi spre babord. Warren trase de scotă şi răsuci placajul în plin vânt.

„Mic tânăr schlect uns.” Monştrii erau mai mari decât Ţiparii, dar poate că prin mic se refereau la altceva. O dezvoltare mai redusă? Un creier mai mic? „Schlect uns.” Ceva despre „noi” şi Roi. Dacă Monştrii erau mai tineri decât Ţiparii, poate că se aflau în dezvoltare. Ceva îi spunea că „schlect” era un cuvânt asemănător lui „gefahrlich”, însă nu ştia diferenţa. „Monştrii periculoşi pentru noi?” Cuvintele nu conţineau nimic care să arate acţiunea, să arate cine erau „noi”. Oare „noi” îl includeau şi pe Warren?

Rosa se împletici spre el. Valurile veneau acum de la pupa şi femeia se agăţă de el ca să nu cadă.

— Ce? Pământ! Haide!

Warren îşi freca ochii şi o privi atent, însă lumina amurgului părea diferită. Vedea că n-o cunoscuse niciodată, în ciuda zilelor petrecute împreună. Chipul era, pur şi simplu, un chip. Nu vorbiseră niciodată într-atât încât chipul să se transforme în altceva. El...

Vântul îşi schimbă cursul şi bărbatul încetă cu divagaţiile, manevrând scota. Cercetă masa verzuie din faţă. Era acoperită cu o vegetaţie deasă, dar existau şi locuri sterpe şi o plajă. Se distingeau limpede curbele albe ale valurilor ce se spărgeau. Reciful masiv şi întunecat...

Pe plajă se mişcau nişte umbre.

La început crezu că erau buşteni şi lemne aduse în lagună de furtună. Apoi îl zări pe unul mişcându-se, şi încă unul, însă erau trupuri verzi pe nisip. Se târau spre interiorul insulei. Câteva ajunseseră până la lizieră.

„Mic tânăr.” Tinerii aflaţi în creştere.

Încremenise privind insula care se apropia. De-abia o simţi pe Rosa izbindu-l în piept şi în umăr:

— Cârmeşte spre insulă! M-auzi? Mişc-o...

— Ce... ce?

— Ţie frică de stânci, asta-i!

Îl înjură pe spaniolă sau portugheză, ceva furios şi dispreţuitor. Ochii i se dilatară nefiresc.

— Un bărbat adevărat n-ar...

— Gura!

Îşi simţea buzele umflate. Se apropiau tot mai repede de insulă, împinşi de curenţii puternici.

— Tâmpitule, o ratăm.

— Uite... uită-te. Ţiparii, ne spun să nu mergem acolo. O să vezi...

— Ce să văd?

— Chestiile alea. Pe plajă.

Femeia îi urmări degetul cu privirea. Scrută atentă, clătină din cap şi se răsti nervoasă:

— Şi? Nişte buşteni.

Warren miji ochii şi văzu buşteni acoperiţi cu alge verzi. Surful se sparse peste câţiva şi se rostogoliră în valuri, părând că se târăsc.

— Nu... nu..., începu el.

Rosa scutură furioasă din cap.

— Ha!

Se aplecă şi găsi o scândură lată, desprinsă la un capăt. O desfăcu, icnind. Warren cercetă plaja şi văzu cioturi pe buşteni, cioturi acolo unde

cândva existaseră aripioare. Porniră din nou să se împingă în nisip. Buştenii se clintiră.

— N-ai decât să rămâi aici şi să mori, rosti Rosa distinct. Eu, nu.

Reciful era la numai câţiva metri depărtare. Valurile îi izbeau flancurile, plescăind. Pereţii cenuşii de coral dispăreau sub apă. Masa întunecată de dedesubt se subţie şi apăru o zonă limpede şi nisipoasă. O trecere îngustă, dar poate suficientă.

— Stai...

Warren privi din nou plaja. „Dacă nu avea dreptate...” Buştenii aveau cioturi cărnoase ce se împingeau în nisip, târându-se în susul plajei. Ceea ce lui i se păruseră noduri lemnoase, erau altceva. Răni? Se strădui să distingă...

Rosa plonjă spre trecerea din recif. Ieşi la suprafaţă şi se căţără pe scândură. Vâslea hotărâtă cu palmele, luptându-se cu undele refractate în deschidere.

— Stai! Cred că Monştrii sunt...

Femeia nu-l putea auzi în zgomotul talazurilor sparte.

Îşi reaminti vag zilele lungi... Ţiparii...

— Stai! răcni el. Rosa străbătuse trecerea şi intra în lagună. Stai!

Nu-l auzi.

Acolo unde zărise buşteni, vedea ceva umflat şi grotesc, de coşmar. Scutură din cap. Ochii i se împăienjeniră – „sau era altceva?” se întrebă – şi nu mai putu spune ce o aştepta pe Rosa pe nisipul sclipitor.

O pierdu din vedere, când pluta urmă curenţii deviaţi în jurul insulei. Alizeul sufla proaspăt. Îl simţi pe piele ca un balsam, iar soarele apunea strălucitor către vest. Automat, cârmi pluta pe lângă recif şi o luă spre VSV. Când se uită îndărăt, în lumina palida a amurgului, nu putu să vadă formele străduindu-se, ca nişte uriaşi peşti cu plămâni, să cucerească noul tărâm. Sub razele piezişe, vântul încreţea oceanul în faţete lichide care deveniră un câmp de oglinzi reflectând imaginile fragmentate ale cerului de portocală şi ale plutei. Privi în oglinzi.

Buştenii de pe plajă... Simţi scota smucindu-se şi schimbă uşor traiectoria ca să stabilizeze deriva.

Prindea viteză. Când ţipătul slab se auzi din penumbra dinapoia lui, nu se întoarse.

Traducere de
Mihai-Dan Pavelescu